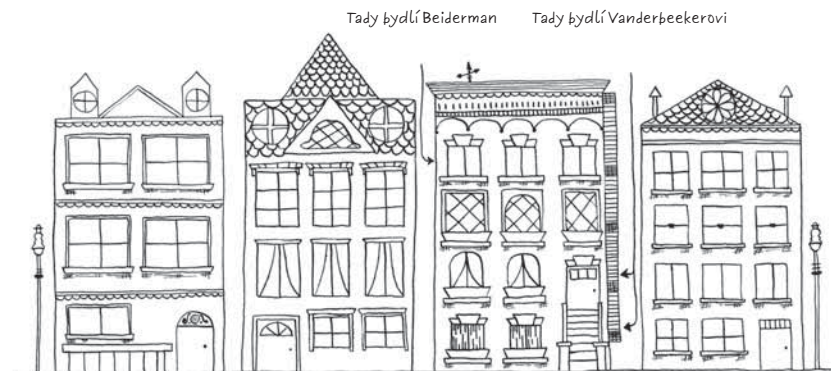

Severní strana 141. ulice byla chráněná domy stojícími těsně vedle sebe, jako by pochodovaly ve vojenské formaci. Budovy byly zhruba stejně vysoké, měly přízemí (zvané zahradní úroveň) a tři další patra nad ním. Některé činžáky, jako třeba ten, ve kterém bydleli Vanderbeekerovi, měly i suterén, o němž Jessie mluvila jako o doupěti.

Všechny domy na úzké, stromy lemované ulici byly stejně velké, ale každý měl vlastní osobnost. Jeden byl zakulacený – jako bodrý vykrmený děda – s vypouklou fasádou a ozdobnými kudrlinkami nad kulatými okny připomínajícími soví oči. O pár vchodů dál stál dokonale symetrický dům se vznešenějším upořádáním, jenž zvlášť vynikal vedle svého odvážného souseda, domu s nápadnými věžičkami

a střešními taškami hrajícími všemi barvami, třpytícími se za slunečných dnů.

Jižní stranu ulice lemovala směsice větších bytových domů a na obou koncích bloku stály kostely, které nedávno oslavily sto let. Vedle jednoho z nich se táhl pás volné půdy, o němž paní Josie pořád říkala, že by bylo hezké proměnit ho v komunitní zahradu, ale Oliver by dal přednost hřišti na basket. Dva bloky na západ se rozkládal úzký park zasahující do skalnatého kopce, na jehož vršku se tyčila řada staveb připomínajících hrad, která tvořila areál Newyorské městské vysoké školy.

Chodníky 141. ulice byly široké, ale sama ulice úzká. Obě její strany lemovaly pouliční lampy, vzdálené padesát kroků